

lig Grad kan hjælpe Noget, at Midlerne til dette Indblik gives i Hænderne. Naar man ikke kan beslutte sig til, hyppig at læse de Forhandlinger om denne Materie, som foresalder her, og naar vi ikke kunne komme derhen til — og det kan i et saa lille Land som vort have sine store Vanskeligheder —, at vor Journal-literatur kan bringe de vigtigste af disse Gjensstande frem for Publikum paa en forstandig bearbejdet Maade, — saa kunne vi heller ikke vente, enten at de blive almindelig tilgængelige, eller at man i det Hele vil befatte sig med dem, og det, at de ikke ere mere bekjendte, ligger fuldt saameget deri, at man ikke seer alvorligt efter dem, som deri, at man ikke kan komme til at see dem.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Rosenhavn's 2den Valgtreds (M. Hage) har klaget over, at Indtægten af Kassebeholdningen ikke er saa stor, som de nuværende Forhold paa Pengemarkedet kunde give Haab om, saa skal jeg ikke modstige det, men jeg skal dog med den sidste ærede Taler tilfulde erkjende, at vi have gjort et ikke ringe Fremfærdt i denne Retning, og det er allerede Noget. Jeg har ikke det Haab, eller rettere sagt, jeg betragter det ikke som et Haab, der bør næres, at vi skulle udtræde af den Stilling, som Europa har givet os, og vort Haab derom kaster os til vor Skade ud deraf, for vi vente det (Nei!). Retop til vor Skade. Læg Mærke til, at vort Haab ligger i at klynge os fast til det, som vi have vundet et Slags Erkjendelse for, og vor Skade vil det blive, om vi paany og i urette Tid lade rode op i vore Indvolde.

Siden der nu engang er blevet talt om det Punkt, som angaaer et Slags foreløbig Ordning af vort Bando og Landbygningssvæfen, kan jeg ikke lade være at gøre et Par Bemærkninger derom. Da den hele Post ikke som finantsfel Post har nogen Betydning, og da den hele Organisme ikke er traadt frem i en væsentlig forandret Skikkelse fra den, den iforveien havde, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke see nogen stor Ulempe forbundet med, at den træder frem paa Finantsloven, thi den fremtræder jo som en Post, med Hensyn til hvilken der, hvis man ved den senere Behandling ikke kan blive enig med Regeringen om den Skikkelse, hvori den bør optages, saa ikke er tabt noget Væsentligt derved, og dersom man optager den i den Skikkelse, som er foreslaaet, saa er Intet derved præjudiceret for Fremtiden. Jeg antager dog imidlertid, at det hele System, saaledes som det her foreligger, i sig selv er falsk og urigtigt, og det hidrører fra, at man, istedetfor i Overgangstiden at beholde det, man har, og ved Lov fastsatte det, man skal naae, saa har hængt sig fast i det, man har, som det, man ogsaa vil blive ved at beholde.

Rettelser.

- Nr. 12, Sp. 169, L. 2 f. o.: Capitalen i Erfaringen.
 — 12, Sp. 175, L. 4 f. o.: "ikke" udgaaer.
 — 16, Sp. 233, L. 6 f. n.: efter "Næringsdrivende" udgaaer Commact.